

РЕШЕНИЕ

№ 16358

гр. София, 13.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1282** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Х. К. Л. от [населено място] против Решение № 5405 от 16.12.2024 г., постановено по НАХД № 8033/2024 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № [ЕГН]/16.03.2023 г. на ВПД началник на 02 РУ-СДВР, с което на основание чл. 81, ал. 2, т. 2 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 30 лева за нарушение на чл. 7, ал. 1 от същия закон.

Релевират се доводи, че въззивното решение е неправилно, тъй като в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, както и нарушение на материалния закон. Касаторът сочи, че на 12.03.2023 г., около 04.30 часа, като водач на МПС му била извършена проверка от полицейски служители. В хода на същата представил СУМПС, поради което, като се позовава на чл. 3, ал.3 от ЗБЛД счита, че този документ е бил напълно достатъчен за установяване на самоличността му. Подчертава, че при „доброволно“ показване на втори документ - лична карта, същият не трябва да търпи неблагоприятни последствия, тъй като със СУМПС е изпълнил задължението си. От касатора е въведено и ново възражение, несъдържащо се във въззивната жалба, свързано с нарушение на императивното изискване по чл. 42, т. 2 от ЗАНН, тъй като в АУАН не е посочена дата на съставянето му. Моли да бъде отменено решението на СРС, както и потвърденото с него НП.

Алтернативно иска делото да бъде върнато за ново разглеждане на друг състав на въззивния съд. В съдебното заседание касаторът не се явява и не се представлява. С молба по хода на делото от 16.04.2025 г. поддържа касационната жалба.

Ответникът – ВПД началник на 02 РУ-СДВР е ангажиран на 03.02.2025 г. отговор на касационна жалба и писмена молба от 23.04.2025 г. оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението на СРС. Претендира присъждане на разноски, като прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, в случай, че се претендира такъв от касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна и решението на СРС следва да се потвърди.

Административен съд София-град, XVI - ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения.

Административнонаказателната отговорност на Х. К. Л. е ангажирана за това, че на 12.03.2023 г., около 04:30 ч. в [населено място], [улица], № 100, при полицейска проверка извършена от свидетелите Н. и И. /полицейски служители на 02 РУ-СДВР/ същият е представил документ за самоличност - лична карта №[ЕИК] с нарушена цялост /спукана през средата/ - нарушение на чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД.

Нарушението е установено към момента на проверката 12.03.2023 г. За констатирането му св. Н., на място, в присъствието на св. И., съставил Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № [ЕГН]. Актът е съставен в присъствието и на нарушителя Л., който го подписал със следните обяснения/възражения: „нося валиден документ СУМПС, което представих, което е в пълно изрядно състояние“.

Въз основа на съставения акт от ВПД началника на 02 РУ-СДВР на 16.03.2023 г. е издадено обжалваното НП № [ЕГН]/16.03.2023 г., с което за нарушение чл. 7, ал. 1 ЗБЛД, на основание чл. 81, ал. 2, т. 2 ЗБЛД, на Х. Л. е наложено административно наказание - глоба в размер на 30 лв.

За да потвърди НП СРС е приел, че нарушението се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства, извършено е виновно от санкционираното физическо лице, като размерът на глобата е законосъобразно определен. В мотивите на решението е посочено също така, че АУАН И НП са издадени от компетентни органи при спазване на процесуалните правила, като в тях в достатъчна степен е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено.

Така постановеното решение е правилно.

Приложимият закон, регламентиращ процедурата по съставяне на АУАН е ЗАНН, който разграничава няколко момента, релевантни с оглед законосъобразното развитие на административно наказателното правоотношение и ангажирането на отговорността на дееца. Това са датата на извършване на нарушението (арг. от чл. 42, т. 3 от ЗАНН), датата на откриване на нарушителя (арг. от чл. 34, ал. 2 от ЗАНН), датата на съставяне на акта за нарушение (арг. от чл. 36, ал. 1 и чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗАНН). Всяка една от тези дати има самостоятелно значение в рамките на провежданото административнонаказателно производство и води до различни резултати. Изискването в акта да се съдържа указание относно датата на съставянето му /чл. 42, ал. 1, т. 2 ЗАНН/ е безусловно и е от значение за преценка на материалната и териториалната компетентност на актосъставителя и спазване на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗАНН. В конкретния случай, АУАН е съставен на 12.03 - която дата е посочена в него. Действително липсва посочване на годината, но това не е съществено процесуално нарушение и не е

самостоятелно основание за отмяна на НП като незаконосъобразно, тъй като същата се установява от свидетелските показания, съгласно които актът е съставен „на място“, т.е. на 12.03.2023 г. Това обстоятелство не е оспорено от Л.. Нещо повече, дори се потвърждава от датата, която той е вписал в АУАН при връчването му - 12.03.2023 г. Последното се установява и от фактологията, която е изложил в касационната жалба. В тази връзка, АССГ не споделя доводите изложени в жалбата, като приема за правилен извода на въззивната инстанция, че в случая годината на съставяне на АУАН се установява по безспорен начин. Наведеното едва пред настоящата инстанция възражение, относно липсата на реквизит в АУАН, представлява защитна теза опровергана от събрания доказателствен материал.

Нормата на чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД задължава гражданите, притежатели на български лични документи, да ги пазят от повреждане, унищожаване или загубване. За нарушение на тази разпоредба, независимо под каква форма на изпълнителното деяние – изгубване, повреждане или унищожаване, санкцията е предвидена в разпоредбата на чл. 81, ал. 2, т. 2 от ЗБЛД. По силата на чл. 13 от ЗБЛД на българските граждани се издават следните документи за самоличност: 1. лична карта; 2. паспорт, дипломатически паспорт, служебен паспорт, моряшки паспорт, военна карта за самоличност; 3. свидетелство за управление на МПС.

В конкретния случай Х. Л. е санкциониран за неизпълнение на задължението си по чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД, като нарушението се изразява в представяне на лична карта с нарушена цялост. Според съдържанието на съставения АУАН представената лична карта е повредена в цялост, спукана през средата. При издаването на наказателното постановление, нарушението е описано от фактическа страна като такова, изразяващо се в представяне на документ за самоличност с нарушена цялост. Настоящият касационен състав приема, че точното описание в какво се изразява конкретното повреждане на документа за самоличност не е от значение за преценката относно наличието на нарушението на смисъла на чл. 6 от ЗАНН във връзка с чл. 7, ал. 1 от ЗБЛД, доколкото същото е описано конкретно в документа слагащ началото на административно наказателното производство - АУАН. Съществено в случая е обяснението вписано от Л. в АУАН, преповторено и в касационната жалба, че в хода на проверката, за да удостовери самоличността си е представил на полицейските органи и СУМПС - в изрядно състояние, поради което не следва да му бъде наложено административно наказание. С така изложеното същият признава, че личната му карта към датата на полицейската проверка е била с нарушена цялост. По делото липсват каквито и да е доказателства, които да навеждат до друга фактическа обстановка и съответно до други правни изводи, поради което съдът намира, че нарушението е безспорно доказано.

Предвид гореизложеното, касационната жалба е неоснователна, а оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XVI - ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5405 от 16.12.2024 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 3 състав по н.а.х.д. № 8033 по описа за 2024 г.

ОСЪЖДА Х. К. Л., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от

80 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: